

jsme se spolu procházeli, flámovali, vyjížděli jsme do společnosti, samé nemravnosti. Jednou ke mně přišel s pozváním do jedné z výše zmíněných společností. Řekl jen několik slov a najednou mě začal prosit, abych s ním vyšel z mé pracovny, v které jsme seděli. To mi připadalo divné, řekl jsem mu, že jsem si už nejednou všiml jeho neochoty zůstat v mé pracovně a zeptal jsem se ho, co je toho příčinou? On mi po různých výmluvách nakonec řekl: „Na poličky mezi knihami máš postavené Evangelium. Já si té knihy tak vážím, že je mi zatěžko mluvit v její přítomnosti o našich rozptýleních. Odneseš ji odtud a budeme moci hovořit bez zábran. Ve své lehkomyšlnosti jsem se nad jeho slovy pousmál, vzal jsem Evangelium z poličky a řekl jsem: „Sám si ho odneseš do pokoje“. Jakmile jsem se ho dotknul Evangeliem, v ten okamžik se zachvěl a zmizel.

Ti, kdo se horlivě věnují modlitbě, jsou vystaveni zkouškám. Stařec začal hovořit: Buď bdělý duchem a neklesej na mysl a vzpomeň na to, co řekl apoštol: „...ten, který je ve vás, je větší než ten, který je ve světě“. Žádná zkouška není nad sílu člověka, „...Bůh je věrný, nedopustí, abyste byli podrobeni zkoušce, kterou byste nemohli vydržet, nýbrž se zkouškou vám připraví i východisko a dá vám sílu, abyste mohli obstát“ (1 Kor 10, 13). Někdy jsme pošpinění a trpíme za ty, kterým jsme duchovně prospěli.

(z knihy Upřímná vyprávění poutníka svému duchovnímu otci)

Sv. Jana Bosco, kněze

31. leden, památka

(Epistolario, Torino 1959, 4,201-203)

Pracoval jsem vždycky s láskou

Jestliže se chcete opravdu starat o štěstí našich světců a vést je k plnění jejich povinností, nesmíte především nikdy zapomínat, že zastupujete rodiče těch milovaných chlapců. Pro ně jsem pracoval vždycky s láskou, pro ně jsem studoval a vykonával kněžskou službu. A nejen já, ale celá salesiánská

společnost.

Synáčkové moji, kolikrát jsem musel za svého dlouhého působení uznat tuto velkou pravdu: Snadnější je vzplanout hněvem než něco klidně snést, hrozit chlapci než ho přesvědčit. Řeknu dokonce, že je pro naši netrpělivost a pýchu pohodlnější vzpurné trestat než je snášet s pevností a vlídností, a tak je přimět k nápravě.

Doporučuji vám lásku, s jakou jednal svatý Pavel s těmi, kdo se nedávno předtím obrátili na víru. Často ho láska vedla k tomu, že plakal a snažně se modlil, když viděl, jak jsou málo učenliví a jak se vzpírají jeho úsilí.

Straňte se všeho, co by mohlo budit zdání, že podléháte návalům zlosti. Je obtížné zachovat při trestání klidnou mysl, ale je to nutné, nemá-li vzniknout podezření, že jednáme, abychom ukázali svou autoritu nebo abychom si vylili vztek.

Na ty, vůči nimž máme uplatňovat nějakou moc, hleďme jako na syny. Konejme pro ně službu, tak jako Ježíš přišel sloužit, a ne poroučet¹. Styďme se za pouhé zdání vládychtivosti, a vládněme jim jen proto, abychom jim lépe sloužili.

Tak se choval Ježíš vůči apoštolům. Snášel je, i když byli nevědomí a nevychovaní a měli málo víry. A s hříšníky jednal tak laskavě a projevoval k nim tak přátelský vztah, že jedni žasli, jiní se pohoršovali, ale někteří právě proto začali doufat, že dosáhnou u Boha odpuštění. A Ježíš chce, abychom ho následovali tichostí a pokorou srdce².

Jsou to naši synové, a proto když chceme odstranit jejich chyby, odložme všechen hněv nebo se tak ovládněme, jako bychom ho zcela potlačili.

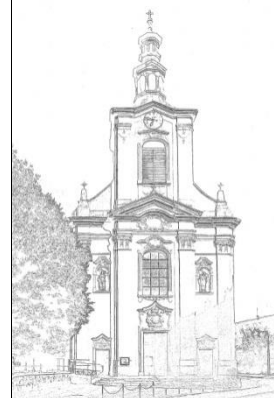
V mysli ať není rozčilení, v očích žádné pohrdání ani v ústech tupení. V přítomnosti mějme soucit a pro budoucnost naději. Tak se to sluší na pravé duchovní otce, jimž jde o skutečnou nápravu a polepšení.

Ve zvláště těžkých případech je lepší prosit snažně a pokorně Boha, než vychrlit příval slov, která posluchače jen zraňují a viníkům nepřinesou žádný užitek.

1 Srov. Mt 10,45. 2 Srov. Mt 11,29.

VÁCLAV Č. 5 (2020)

2. 2. 2020

Týdeník

římskokatolické farnosti
sv. Václava v Lovosicích
Zahradní 32/2
410 02 Lovosice
web: farnostlovosice.cz

**svátek Uvedení Páně
do chrámu**

BOHOSLUŽBY BĚHEM TÝDNE:

LOVOSICE
Kostel sv. Václava

Ne – v 9.30

Út – 17.30

St, Čt – 8:00

Pá – v 16.30

Modlitební skupina

Út 16.30

Okolní kostely vždy 8:00

1. ne v měsíci	Lukavec
2. ne v měsíci	Medvědice
3. ne v měsíci	Sulejovice
4. ne v měsíci	Velemín
5. ne v měsíci	-----

Mše DD Milešov

Pá – 9:30

Náboženství pro školní děti

úterý 14:30 – 15:30 a 15:30 – 16:30

Farní kavárna je na faře každou neděli po mši sv.

➤ **Svátek Dona Boska** oslavíme filmovou kavárnou v neděli 2. února 2020 od 14:30 na faře.

Na program bude beseda s filmem Don Bosco. Režie: Lodovico Gasparini, v hlavních rolích Flavio Insanna a Lina Sastri.

Pozvěte přátele a kamarády.

Richard Rohr

Pomni, abys den sváteční světil

Ve třetím prikázání vidíme to nejzákladnější chápání vztahu mezi Bohem a lidstvem. Židé říkali, že sedmého dne, o sabatu, budou odpočívat. Všechno se zastaví. „Toto je den, který učinil Hospodin. Jásejme a radujme se z něho,“ zpívá žalmista.

Pán říká: „Musím tento lid naučit, že jsem jeho silou, že jsem ten, kdo ho miluje, že jsem jeho životem. A tak jen jeden den v týdnu, sedmý podle vašeho času, přestaňte se vytahovat, přestaňte se honit za úspěchem, přestaňte lapat po nějakých cílech. Přestaňte s plněním úkolů. Nechte mě konat dílo spásy, lásky, osvobození.“

V tom byl význam sobotního odpočinku: čekat na Pána, odpočívat v Pánu. A aby Pánu umožnili osvědčit se, rozhodli se, že každý sedmý rok nechají pole neosetá.

Zjišťujeme, že tím, kdo miluje, nejsme my. Kdosi miluje skrze nás.

(meditace pro 4. neděli v mezidobí – svátek Uvedení Páně do chrámu)

Upřímná vyprávění Poutníka svému duchovnímu otci

Neustálá modlitba

Upřímná vyprávění poutníka svému duchovnímu otci jsou světovým bestsellerem duchovní literatury. Díky tomuto dílu anonymního ruského autora, které vzniklo v první polovině devatenáctého století, se západní křesťané seznámili s tzv. modlitbou Ježíšovou, kterou východní křesťané praktikují formou „modlitby srdce“.

„Bez přestání se modlete“ srov. 1 Sol 5,17 – tak nás vybízí Písmo svaté. Jak se však dá bez přestání modlit? To je otázka, kterou si klade „ruský Poutník“ v knize Upřímná vyprávění poutníka svému duchovnímu otci. Staří mniši nepokládali tento text za zbožné povzbuzení, ale za Boží prikázání. „Není nám

předepsáno pracovat, bdít, neustále se postit“, říká Evagrius Pontský, „ale byl nám dán zákon modlit se bez ustání“. Apoštol Pavel vybízí: „Na prvním místě žádám, aby se konaly prosby, modlitby, přímlyvy, díkuvzdání za všechny lidi,...“ (1 Tim 2,1). Apoštol staví modlitbu před všechno ostatní. Je mnoho dobrých věcí, které se po křesťanu žádají, ale modlitba musí být přede všemi věcmi, protože bez ní nelze uskutečnit žádné jiné dobré dílo. Bez modlitby nelze najít cestu k Pánu, nelze pochopit pravdu, přibít na kříž tělesné vášně, osvětlit srdce světlem Kristovým a spasitelně se s ním spojit.

Různé úkony zbožnosti mají svůj čas, ale modlitba nezná volno, bez modlitby nelze udělat nic dobrého a bez Evangelia se nelze naučit náležité modlitbě.

Jak tohoto Božího prikázání dosáhnout?

Neustálá vnitřní modlitba Ježíšova je nepřetržitá, nikdy neustávající vzývání božského jména Ježíše Krista ústy, myslí a srdcem, při představě jeho stálé přítomnosti a prosba o jeho smilování při každé činnosti, na každém místě, v každém čase, dokonce i ve spánku. Vyjadřuje se těmito slovy: Pane Ježíši Kriste, Synu Boží, smiluj se nade mnou (hříšným)! Kdo si tomuto vzývání navykne, bude zakoušet velkou útěchu a tak silnou potřebu stále se tuto modlitbu modlit, že bez ní nebude moci být a ona sama od sebe v něm bude prýštit. Nyní už chápeš, co je neustálá modlitba? Přinut se stále to pronášet. Jestli v tom nějaký čas vytrváš, nade vši pochybnost se ti otevře vchod do srdce. Je to ověřeno zkušeností. Pro svět temnoty není nic strašnějšího než modlitba srdce a proto se tě bude snažit všemožně vyrušovat a odvrátit tě od modlitby. Poutník vyznává: „Tak jsem přivykl modlitbě, že když ji třeba na krátký čas přestanu konat, cítím, jakoby mně něco chybělo, jako bych něco ztratil. Začnu se modlit a hned v tu chvíli mi je lehko a příjemně. Vzývání jména Ježíše Krista mně na cestě obveselovalo a všichni lidé byli ke mně lepší, zdálo se, jako by mě milovali. Vše, co mě obklopovalo, mi připadalo okouzující: stromy, tráva, ptáci, země, vzduch, světlo, vše jako by mi říkalo, že existuje pro člověka a dosvědčuje Boží lásku k člověku. A vše se

modlí a opěvuje Boží slávu“. Objevit tajemství modlitby znamená zakoušet nebeskou slast již zde na zemi. Této milosti může dosáhnout ten, s prostotou a laskavostí srdce hledá Pána.

Vyprávění Poutníka o blahodárném působení Ježíšovy modlitby – první příběh

Tak jsem šel a bez přestání jsem opakoval slova modlitby: Pane Ježíši Kriste, Synu Boží, smiluj se nade mnou hříšným. Po krátkém čase jsem pocítil, že modlitba sama od sebe začala přecházet do srdce. Srdce při svém pravidelném tlukotu začalo jakoby uvnitř sebe vyslovovat slova modlitby: 1. Pane 2. Ježíši 3. Kriste atd. Přestal jsem modlitbu vyslovovat ústy a poslouchal jsem, co říká srdce. Začal jsem v srdci a myslí pociťovat velkou lásku k Pánu Ježíši. Se slzami v očích jsem Mu začal děkovat, že ve své lásce poskytuje svým mým jménem mně, nehodnému a hříšnému tvorů, takovou útěchu. Ve svém nitru jsem pociťoval velkou radost ze vzývání jména Ježíše Krista a poznal jsem, co znamenají jeho slova: „Vždyť království Boží je mezi vámi“ (Lk 17,21).

Druhý den mi mnich přinesl Evangelia. Otevřel jsem je a říkám: „Nevezmu si je. Ničemu nerozumím. Nejsem zvyklý číst“. Mnich mě přesvědčoval, že v samých slovech Evangelia je blahodárná síla. Nevadí, že nerozumíš, jenom pilně čti. Jeden svatý řekl: I když Božím slovům nerozumíš, běsi rozumí, co čteš, a třesou se. Ještě toto ti řeknu: Jan Zlatoústý píše, že místnost, v níž se uchovává Evangelium, zastrašuje ducha tmy a bývá nepřístupná jejich úkladům. K tomu následující příběh: Můj život se ubíral temnými cestami nemravnosti, nechal jsem se unášet světskými myšlenkami a ne cestou Kristovou. A snad bych i zahynul, kdyby mně nepomáhalo to, že jsem žil se svou zbožnou matkou a se sestrou. Jednou, když jsem e procházel po bulváru, seznámil jsem se s krásným mladým člověkem, který mi o sobě prozradil, že je Francouz, aprobovaný student, nedávno přišel z Paříže a hledá místo vychovatele. Jeho výtečné vzdělání mi velmi imponovalo, přijal jsem ho k sobě jako hosta a spřátelili jsme se. V průběhu dvou měsíců mě často navštěvoval, jindy